

Ну, и пускай толпа, разиня ротъ, глѣдитъ...
 Причудливую ткань раскинѣте передъ нею,
 И вы упрочили за пьесою своею
 Успѣхъ — и къ вамъ толпа уже благоволитъ...
 Пусть каждый кое-что на вкусъ получитъ свой!...

Убѣдени сме, че нѣмската критика ще е знаяла отдавна аналогията между Прологътъ въ „Сакунтала“ и Прологътъ въ „Фауста“. Сигурни сме, че далечната прилика въ нѣколкото реда на тие двѣ високо художественни произведения отдавна е правила впечатлѣние на литературнитѣ историци. Но сѣщо така сме сигурни въ прѣдположенията си, че никой съвѣстенъ критикъ въ Западна Европа, не е и нѣма да инкриминира „Прологътъ“ въ „Фаустъ“, като вулгарна кражба.

Тие чудеса сѣ възможни въ България.¹⁾

¹⁾ За да даде по-голъма тежестъ на „убѣждението“ си, че „Хаджи Димитъръ“ е... плагиатъ, г. Славейковъ наводжа два куплета изъ „Сонь“ на М. Ю. Лермонтовъ. Наистина, въ въпроснитѣ два куплета на „Сонь“ се говори за „крушумъ“, за „гжди“, за „кръвъ“, за „слънце“ и... за „пѣськъ“:

Лежалъ единъ я на пескъ долини,
 Уступи скалъ тѣснилися кругомъ,
 И солнце жгло ихъ желтия вершини
 И жгло меня... но спалъ я мертвимъ сномъ...

—, съ една дума, говори се за всичко и за... нищо. Трѣбва да бждешъ П. Славейковъ въ българската литература, за да държишъ спрямо Ботйова положението на прокуроръ! Но, ако г. Сл. е ревностенъ да търси подъ вола теле, защото друга работа нѣма, не обича ли да ни посочи нѣкоя кражба и у Лермонтова, подобна на кражбата извършена отъ българския поетъ? Сигурно, — въ това сме убѣдени —, ако г. Славейковъ подигне тоя въпросъ въ Русия, тамъ нѣма да му се смѣятъ, както въ България, а ще му кажатъ „браво“. Слушайте, г-не Сл.! У Лермонтова има едно стихотворение „Жалби турка“ (Сочиненія, т. I. стр. 19. изд. отъ 1873. година). Прочете това хубаво стихотворение и подигнете въпросътъ въ руската